

Geertrude Verweij

Tegenstelling



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Aarzelend drukte Nina op de bel naast de indrukwekkende voordeur. Lang hoefde ze niet te wachten. De deur vloog open en een vrolijke stem zei: 'Jij bent vast Nina, onze nieuwe au pair. Ik ben Renske de Wit. Wat fijn dat je er bent. Kom gauw binnen.'

Nina was even uit het veld geslagen. Om niet direct met de mond vol tanden te staan had ze zich een prachtige openingszin ingeprent: 'Goedemorgen, ik ben Nina Veldman, uw nieuwe au pair.' Maar ja, dat kon ze nu niet meer zeggen. Gelukkig wist ze wel dat Renske het zusje van haar nieuwe werkgeefster was en bij haar veel oudere zus en zwager in huis woonde. Aarzelend knikte ze.

Renske leek dat voldoende te vinden en stapte opzij, zodat Nina naar binnen kon.

'Kon je het gemakkelijk vinden?'

'Eh, ja. Het is niet ver van de bushalte.'

'Sofie vond het verschrikkelijk dat we je niet konden ophalen, maar ja, ons autootje begaf het ineens en Marco had die van hem nodig.'

'Oh, dat is geen probleem.' Ze tilde haar grote koffer over de hoge drempel.

'Heb je daar de hele tijd mee rondgesjouwd?'

Ja, het is natuurlijk logisch dat je behoorlijk wat bagage bij je hebt. Daar hebben we niet bij stilgestaan. Wat stom. Ik had vervoer moeten regelen. De laatste tijd zitten we wel vaker met dit soort dingen. Eigenlijk moet ik gewoon een eigen autootje kopen.'

Nina schudde haar hoofd. 'Hij is niet zwaar. Het ging best.'

Ze hoopte dat ze niet al te stuntelig overkwam. Het leek wel of haar tong in de knoop zat. Het viel nog mee dat ze niet terugviel in haar oude kwaal en ging stotteren.

Renske pakte de koffer van haar over. 'Ja, het valt mee. Maar dan nog. Het is niet netjes dat we je ermee hebben laten sjouwen.' Ze keek even nadenkend om zich heen. 'Misschien is het handig als ik je eerst je kamer even laat zien? Misschien wil je je even opfrissen?'

Toen Nina net iets te lang aarzelde, zuchtte Renske en schoot toen in de lach. 'Ik val wel direct door de mand op deze manier, hè? Je bent vast gewend aan werkgevers die hun zaken beter op een rijtje hebben. Wij zijn beginnelingen.'

'Hebben jullie verder geen personeel?'

De uitdrukking op Renskes gezicht was zo verbaasd dat Nina er bijna om moest lachen.

‘Personeel? Oh ja. Zo zou je het kunnen noemen. Nee, niet echt. Of ja, eigenlijk wel. Er is een schat van een vrouw die ons helpt met schoonmaken.’

‘Een interieurverzorgster.’

‘Zelf noemt ze zich onze werkster. Maar wij noemen haar gewoon Maria.’

Nina keek verrast naar de jonge vrouw die naast haar de trap op liep. ‘Mijn vorige werkgevers waren nogal gesteld op... hoe zeg je dat?’

‘Standverschil?’

‘Ja, dat bedoel ik. Ik heb er nooit moeite mee gehad, hoor.’

Ineens beseftte Nina dat ze iets doms gezegd had. Misschien was die Maria wel heel speciaal voor dit gezin, maar dat betekende dan nog niet dat zijzelf ook zo behandeld zou worden. Hoe je het ook noemde, ze was personeel. Ze bloosde verlegen, maar Renske zag het niet en zei vrolijk: ‘Hier is je kamer. Ik hoop dat je het wat vindt. Eigenlijk had Sofie het appartement boven bestemd voor de au pair, maar daar wonen Roos en ik nu weer. Als wij weggaan is het voor jou.’

Nina herinnerde zich dat het bureau iets had gezegd over woonruimte op de bovenste verdieping, maar ze had niet begrepen dat het om

een compleet appartement ging. Dat was ook helemaal niet nodig. Een kamer was genoeg. Ze hoopte alleen dat het een beetje redelijke afmetingen had. Je vrije uren doorbrengen in een kamer waar amper een bed in past, is op den duur niet te doen. Renske gooide de deur van een kamer aan het einde van de gang open en Nina keek nieuwsgierig naar binnen.

‘Wat mooi!’ Ze kleurde van schrik om haar spontane uitroep, maar Renske knikte.

‘Ja, mooi hè? Sofie heeft smaak. Ze hoopte dat je deze kamer mooi zou vinden. Maar als je het niets vindt, moet je het eerlijk zeggen, hoor. Er zijn nog twee logeerkamers en ze hebben allemaal een andere stijl.’

‘Ik vind dit prachtig. Te mooi voor een au pair.’

‘Waarom te mooi? Het hele huis is met zorg ingericht, dus jouw kamer ook. We leven niet meer in de negentiende eeuw, toen de dienstbodes in piepkleine kamertjes met Spartaanse meubels weggestopt werden. Tegenwoordig is dat toch heel anders.’

Nina wist wel beter, maar ze hield haar mond. Glimlachend keek ze om zich heen, naar de mooie lichte meubels, de glanzende houten vloer en de grote ramen waar het licht door

naar binnen stroomde.

‘Ik denk dat ik me hier wel thuis zal voelen. Het is zo licht en vrolijk.’

‘Dat is het hele huis. Sofie houdt van lichte kleuren. Mijn appartement is veel donkerder van toon. Ook gezellig hoor, en er komt meer dan genoeg licht binnen door de dakramen boven mijn tekentafel.’

‘Tekentafel? Ben je kunstenaar?’

Renske knikte langzaam. ‘Sommige mensen zouden dat waarschijnlijk wel zeggen. Zelf vind ik het gewoon een vak. Ik ontwerp kleding en ik hoop over een tijdje een eigen kledinglijn op te zetten. Op dit moment ben ik vooral bezig met het verzorgen van mijn eigen dochter, de twee minimensjes en hun moeder, maar nu jij er bent heb ik mijn handen weer vrij om hard aan het werk te gaan.’

‘Jouw dochter is vier jaar, toch? En de tweeling is acht weken oud.’

‘Klopt. Het is jammer dat je die eerste paar weken gemist hebt, maar ze zijn nog jong genoeg om zonder problemen aan je te wennen.’

‘Dat lijkt me wel. Waar is de kinderkamer? Ik zie geen verbindingsdeur.’

‘De kinderkamer is naast de slaapkamer van Sofie en Marco, aan de andere kant van de gang.’

‘Is dat wel handig? Dan horen zij ze ’s nachts eerder dan ik.’

‘Dat is ook de bedoeling. Sofie geeft borstvoeding, dus heeft het weinig zin om jou ’s nachts heen en weer te laten wandelen. Trouwens, als Sofie thuis is, wil ze sowieso alles zelf doen.’

Verbaasd vroeg Nina: ‘Maar waarom hebben ze dan een au pair?’

‘Voor de momenten waarop Sofie aan het werk is. Deze week beginnen de opnames voor de serie, dus wees maar niet bang dat je hier niets te doen zult hebben. En zodra jij hier een beetje gewend bent, ga ik van de gelegenheid gebruik maken en wat afspraken plannen, dus dan krijg je ook de zorg voor Roos er nog bij. Ze zit wel op school, maar ze eet tussen de middag thuis en moet gehaald en gebracht worden. Dat kan een beetje hectisch worden als je de kleintjes helemaal alleen hebt, maar ik zal proberen de boel een beetje handig in te plannen.’

‘Ik ben wel wat gewend, hoor. In mijn aller-eerste gezin zorgde ik voor vijf kinderen. De jongste was een baby en de oudste was acht.’

‘Vijf? Dat is veel voor één au pair. Ik moet er trouwens ook niet aan denken om vijf keer in acht jaar te moeten bevallen. Ik heb bewondering voor die moeder.’

‘Alleen de jongste was van haar. De oudste vier waren haar stiefkinderen.’

Nina vond het niet nodig te roddelen, maar bewondering voor haar voormalige bazin vond ze te ver gaan. Het was een kille en egoïstische vrouw geweest, die geen greintje liefde voor haar kinderen toonde.

Renske keek haar aandachtig aan. ‘Jij zegt lang niet alles wat je denkt, hè?’

Nina kleurde. Was het zo opvallend? ‘Ik ben niet zo’n prater.’

‘Geeft niets. Ik praat af en toe te veel. En Roos kletst je de oren van het hoofd. Dus stil zal het hier niet vaak zijn.’ Renske sloeg haar handen voor haar mond. ‘Oh, zie je wel, daar ga ik al. Ik bracht je hierheen zodat je je even kon opknappen en ondertussen sta ik maar te kletsen. Je mag me gerust in de rede vallen als ik dat doe, hoor!’

‘Ik zou niet durven.’

‘Af en toe is het gewoon nodig. Maar goed, ik zal je even met rust laten. Denk je dat je de huiskamer kunt vinden? Of zal ik je over een kwartiertje of zo komen halen?’

‘Ik vind het wel. Zo groot is het hier niet.’

‘Niet? Och, je bent natuurlijk gewend aan Amerikaanse afmetingen. Voor Nederland is

dit behoorlijk groot. Maar goed. De huiskamer is de eerste deur rechts als je de trap af loopt.'

Renske liep naar de deur, maar draaide zich ineens om. 'Vergeet ik helemaal te zeggen. Hier links zit de gastenbadkamer, die heb je helemaal voor jezelf, tenzij we logees hebben, maar dat komt niet vaak voor. En nu laat ik je echt even met rust. Neem de tijd. Sofie en de kleintjes doen een middagdutje, die worden pas over drie kwartier wakker.'

Nina knikte. Pas toen ze Renske de trap af hoorde lopen, ontspande ze zich en liet zich op het bed zakken. Ze zuchtte. Dit was heel anders dan ze verwacht had. Ze was gewend om buiten de familie te staan en dat vond ze niet zo'n ramp als ze heel eerlijk was. Maar als ze Renske moest geloven, zou dat hier heel anders gaan. Het viel haar op dat Renske haar zus 'Sofie' noemde. Nina wist wel dat dat de echte naam van het bekende fotomodel Sophia Whittam was, maar het klonk zo gewoontjes dat ze er toch heel erg aan moest wennen. Niet dat ze zelf Sofie zou zeggen. Dat kon echt niet. Mevrouw Whittam moest dat zijn. Of eigenlijk mevrouw Van Wijk, want ze had de naam van haar man aangenomen na haar huwelijk. En hoewel Renske van haar eigen leeftijd was, misschien

zelfs iets jonger, kon ze waarschijnlijk toch beter mevrouw De Wit tegen haar zeggen. Het was verstandiger om van het begin af aan afstand te bewaren.

Ze opende haar koffer en begon systematisch haar spullen uit te pakken. Er was meer dan genoeg kastruimte, dus ze was in een mum van tijd klaar. Ze zette de koffer onder in de grote kledingkast, pakte haar toilettas en liep naar de badkamer die Renske haar aangewezen had. Die was nog mooier dan haar kamer. Ze wist eigenlijk niet wat ze had verwacht, maar in ieder geval niet dit. De badkamer was enorm. Er waren twee wastafels, een grote douchecel en een enorm bad. Een bubbelbad. Dit kon niet waar zijn. Ze was vast de verkeerde deur binnengegaan. Schichtig liep ze weer naar buiten. Links had Renske gezegd. Dan moest dit wel goed zijn. Rechts was de trap. Het kon dus niet anders. Het was bijna niet te geloven. En misschien klopte het ook gewoon niet. Misschien was Renske in de war. Dat zou toch kunnen? Misschien zouden ze haar straks direct op haar plaats zetten, net zoals mevrouw Jones dat gedaan had.

‘Wie denk je eigenlijk dat je bent, meisje?’ Het was niet zozeer wat ze zei, maar de manier